

България тѣ минаватъ прѣзъ Виза и срѣщатъ българскитѣ войски между Созополъ и Мадренското езеро. Византийцитѣ, боящи се отъ числото на българитѣ, прѣдоставятъ атакуването имъ на българския ренегатъ Войсилъ. Сражението става край южнитѣ брѣгове на горното езеро, дѣто при опита на българскитѣ войски да минатъ моста на рѣката Скафида (днесъ Факийска Рѣка), послѣдниятъ се счупва: едни отъ българитѣ се издавятъ, а въ суматохата, голѣма частъ отъ останалитѣ сж били посѣчени¹⁾. Тѣй притѣрпѣната загуба се наваксва съ голѣмата българска побѣда при едно послѣдующо сражение край Одринъ, дѣто византийската армия била почти унищожена. Именно слѣдъ това поражение, Михаилъ, синътъ на Андроника II, се пригствя за голѣмъ походъ срѣщу българитѣ и потегля за Одринъ. Приготовленията сж били голѣми, а събраната войска многобройна²⁾.

Че българскитѣ владѣния още прѣзъ Святослава сж достигали на югъ близо до Одринъ се види отъ самия фактъ за разбиването на византийската армия отъ българитѣ до Одринъ, и друго отъ това, че почти право отъ Одринъ младиятъ императоръ навлиза въ една страна, която се нарича Романия³⁾ Византийската войска навлиза отъ

Глава сѣ възпѣва въ похвалната поема на Мануилъ Фила, и до влизането на подбалканскитѣ градове пакъ въ български рѣцѣ, той се е подвизавалъ и близко до Сливенъ. За името му ср. това на село Главанъ, днесъ въ Харманлийско, на югъ отъ което има „градъще“, па и на останалитѣ български села: Глава, Главановци, Главина, Главитѣ.

¹⁾ За *Σκαφίδα* sp. Striter. II. 805, а сражението при нея въ 1306 г. Слѣди отъ името ѝ се намиратъ въ това на днешното село Скефъ, край Мадренското езеро, между рѣкитѣ Факийска и Кайнарджа. На италианскитѣ карти е Scafida, Scafidi; ще е било още тогава крѣпостъ, защото се споменува като пристанище Scafida, което било „добро и сигурно“. Mon. hist. prt. I. p. 310. cp. Sketa на Fakihi-dege въ Томашекъ (за Идризи).

²⁾ Като свидѣтелство за направенитѣ по това усилия и за плачевното финансово положение на византийското съкровище, служи обстоятелството, че Михаилъ продалъ диямантитѣ, които жена му донесла като зестра.

³⁾ Името Романия, съ което отначало, особно у арабитѣ, се разбираше цѣлата византийска империя, стана по-официално отъ врѣмето на латинското тукъ владичество. Въ тѣсна смисълъ подъ